

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1937

ΑΡΙΘ. 4

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

«Δόξαν σοφοὶ κληρονομήσουσιν».
(Παροιμ. γ' 35).

Εἰς σεμνήν καὶ ὠραίαν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν συγκαλεῖ καὶ πάλιν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοὺς πιστοὺς καὶ εὐσεβεῖς χριστιανούς, τοὺς τροφίμους τῆς εὐσεβείας καὶ παιδείας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Βασιλείου, Γρηγορίου καὶ Χρυσόστομου, οἵτινες, διαβεβηκότες καὶ ὑψηλοὶ καὶ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν γινόμενοι, ἵνα κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν εἴπω, ἐγένοντο ἔμφυχα πρότυπα τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, στερεοὶ καὶ ἀκράδαντοι θεμέλιοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοί, «σταυρώσαντες τὴν σάρκα σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις» (Γαλ. ε', 24) καὶ ἄραντες τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ἐλαμψαν ἐν καιρῷ τῆς ἐπισκοπῆς αὐτῶν καί, ὡς σπινθήρες, διέδραμον ἐν ἀρεταῖς ἐκλάμποντες καὶ ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς. Διὰ τῆς οὐρανόθεν ζωῆς καὶ ἀληθοῦς καὶ γνησίας σοφίας ἀνεφάνησαν ἐν τῷ κόσμῳ φῶς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος· ἐργάται ἀκαταγώνιστοι ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀνακαινίσεως τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ σοφία τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἦτο ἀληθῆς καί, ὡς μέλισσαι φιλόπονοι, διελθόντες ἀνά τὸν εὐανθὴν λειμῶνα τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, παρέλαβον τὸ ὑγιὲς αὐτῆς μέρος καὶ συνεδύσαν ἀδιαρρήκτως τὸν Ἑλληνισμὸν μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ συνδυασμὸς οὗτος εἶνε ἡ ἀδαμαντίνη βία τῆς ἀληθοῦς προόδου καὶ ἀμῆς τῶν ἐθνῶν, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἀμερόληπτος ἱστορία.

Ἐκεῖτο ἡ ἀνθρωπότης, πρὶν ἢ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν πνευματικῷ θανάτῳ καὶ ἀποσυνθέσει. Οἱ ἄνθρωποι ἀμφέβαλλον καὶ ἠπίστουν περὶ πάντων ἢ ἐρρίπτοντο εἰς δεισιδαιμονίας καὶ πλάνας παχυλάς. Πανταχοῦ ἐξηπλοῦτο τὸ πνευματικὸν σκότος καὶ ὑπῆρχεν ἡ ἀθλιότης καὶ ἀπελπισία. Ἦτο Οὐρανὸς ἄεν ἡλίου, φωτίζοντος καὶ θερμαίνοντος τοὺς ἀνθρώπους. «Πανταχοῦ μὲν εἶδωλα, Θεὸς δὲ ἐν αὐτοῖς οὐδαμοῦ», κατὰ τὴν ὠραίαν ἔκφρασιν Βασιλείου τοῦ Σελευκείας. Ἡ Ῥώμη ὑπέταξε πάντα τὰ ἔθνη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ καὶ νὰ δώσῃ ζωὴν, διότι εἰσήλασε πανταχοῦ ἡ ἀπιστία καὶ ἡ διαφθορά. Ἄλλ' ἐπεφάνη ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἧς, διαδοθεῖσα ταχέως πανταχοῦ, ἐξωγόνησε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς καινότητας. Ἐκ τῆς Ἰουδαίας ἐξηπλώθη καὶ ἐξετάθη εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Καὶ ἐκ τῶν πρώτων τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, προπαρασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ σπερματικῆς λόγου, ἐδέχθη

προθύμως καὶ ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς νέας θρησκείας ἐν μέσῳ δεινῶν καὶ ἀπαραδειγματίστων διωγμῶν. Ναὶ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος ἔρχεται εἰς τὰς ἀνθούσας Ἑλληνικὰς πόλεις ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς χρυσᾶς καὶ ἰσοτεφάνους Ἀθήνας, ἔνθα ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου κηρύττει μεγαλοφώνως τὴν «καινὴν διδασχὴν», τὴν νέαν θρησκείαν, ἧς ἔμελε ν' ἀποβῇ ἡ θρησκεία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ ἀκένωτος καὶ μυστηριώδης καλυμβήθρα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ σωτηρίας αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ Ἀρείου τούτου Πάγου συνεφιλιώθη, ὡς εἰπεῖν, ἡ νέα θρησκεία μετὸν ἑλληνισμὸν καὶ πρῶτος ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης ἐπίστευσε καὶ ἐγένετο ὁ Ἀθηναῖος πρῶτος τῶν Ἀθηναίων χριστιανῶν Ἐπίσκοπος, διότι ἀνεγώρισεν ὅτι ἡ νέα θρησκεία εἶνε ἀλήθεια, φῶς καὶ ζωὴ καὶ δι' αὐτῆς θ' ἀναγεννηθῇ καὶ ἀνορθωθῇ ἡ πεσοῦσα Ἑλλάς. Ἡ σοφία τῶν ἀνθρώπων ὑποχωρεῖ τῇ θεῇ σοφίᾳ ἢ, ὀρθότερον, ἡ ἀνθρωπίνη σοφία συμβιβάζεται πρὸς τὴν θεῖαν καὶ οὐράνιον, καὶ οὕτω δημιουργεῖται ἡ συναδέλφωσις, ὡς εἰπεῖν, τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ, τῶν δύο ἰσχυροτάτων ἐλατηρίων τῆς ἀναπτύξεως καὶ προαγωγῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Ὡς ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος ἐγένετο παιδαγωγὸς εἰς Χριστὸν» (Γαλ. γ', 24), οὕτω καὶ ἡ ἑλληνικὴ παιδεία καὶ φιλοσοφία προπαρασκευάσασε καὶ προητοίμασεν εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν. Ἡ παιδαγωγία αὕτη καὶ προπαρασκευὴ ἐγένετο διαφόρος· ὁ μὲν Μωσαϊκὸς Νόμος διὰ τῆς καλλιεργείας τοῦ θρησκευτικοῦ ἰδίου χαρακτήρος ὑπὸ θεοκρατίαν, ὁ δὲ ἑλληνισμὸς διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν διανοητικῶν, πολιτικῶν καὶ τεχνικῶν χαρακτήρων ὑπὸ δημοκρατίαν, διὰ νὰ καταδειχθῇ συγχρόνως ἀμφοτέρωθεν τὸ ἀνεπαρκὲς τῆς ἀνορθώσεως καὶ σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐπρεπε νὰ δοθῇ οὐρανόθεν ἡ νέα σοφία, «ἡ καινὴ διδασχὴ» καὶ γνῶσις καὶ δύναμις, ὡς ἐδόθη αὕτη ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, «ἐν ᾧ εἰσιν πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ γνῶσεως ἀπόκρυφοί» (Κολ. Β', 3). Ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ τὸν νόμον τοῦ Μωυσέως ἐξεπλήρωσε καὶ συνεπλήρωσεν, ἀλλὰ καὶ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἑλληνικῆς σοφίας ἀνεπλήρωσε καὶ ἐπεστέγασε.

Τὰς ἀρχὰς ταύτας ἀνέπτυξαν μὲν πρότερον καὶ ἄλλοι, μάλιστα δὲ πάντων οἱ τρεῖς θεοφόροι ἱεράρχαι, Βασίλειος, Γρηγόριος καὶ Χρυσόστομος, οἱ μέλρουτοι οὗτοι ποταμοὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως. Αὐτοί, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, καθάραντες ἑαυτούς, κατενόησαν τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας καὶ σοφῶς ἀνέπτυξαν καὶ διετύπωσαν αὐτὰς κατὰ τῶν ποικίλων

νύμων αἰρέσεων, αἵτινες, ἀναφανῆσαι, ἠπειλοῦν νὰ διαφθεύρουν καὶ διαστρέψουν· ὡς ἐν τῇ μαινομένῃ θαλάσῃ τὸ ἐν κῆμα διαδέχεται τὸ ἄλλο, οὕτω, κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, οἱ αἰρετικοὶ διεδέχοντο ἀλλήλους καὶ συνετάραττον τὴν ἐκκλησίαν, μόλις ἐξεληθῶσαν νικηφόρον τῶν ὑλικῶν διωγμῶν καὶ τῶν αἱματηρῶν ἀγώνων. Διὰ τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας ἐξήτουν αἱ αἰρετικοὶ νὰ διαφθεύρουν τὰς ἀληθείας τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας· διὰ τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης σοφίας οἱ σοφοὶ ἱεράρχαι ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς αἰρετικούς, καί, ὡς ἱστέον ἀρχαίης, διέλυσαν τὰ ποικίλα τῶν συστήματα. Τὸ ὕδωρ τῆς θείας διδασκαλίας, καθαρὸν καὶ ἀθόλωτον, διεχέτο ἀπὸ τοῦ γλυκυλάλου τῶν στόματος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Τὰ δὲ συγγράμματά των, ὡς εὖσομοι μυροθήκαι τοῦ Πνεύματος, διαχέουν εἰς γενεὰς γενεῶν τὴν θεῖαν εὐωδίαν καὶ χάριν. «Καὶ ἀνέστησαν ὡς πῦρ καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς λαμπὰς ἐκαίετο» (Σειρ. μη', 1).

Οἱ μεγαλόνομοι οὗτοι ἱεράρχαι μετεχειρίσθησαν ὡς ὄργανον πάντα, «καθαίρουντες πᾶν ὕψωμα ἐπαίρομενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ καὶ αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ» (Κολ. ι', 5—6). Παρέλαβον τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οὐχὶ τὴν ὑλιστικὴν ἢ τὴν πανθεϊστικὴν, τὴν ὁποίαν συνεπλήρωσαν διὰ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἐκάθισαν ἐν τῷ χωνευτηρίῳ τοῦ πυρός τοῦ Πνεύματος. Οὕτω συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ πρακτικοῦ καὶ θεωρητικοῦ βίου τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια εἶνε οἶονε ἢ ζύμη, ἢ ὁποία ἀφομοιώνει πρὸς ἑαυτὴν πᾶν τὸ φῶμα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας (Ματθ. ιγ', 33). Ἡ σοφία των δὲν εἶνε ἡ σοφία τοῦ κόσμου ἢ καταργουμένη, ἀλλ' ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ὁποίας σαγηνεύονται οἱ ἄνθρωποι καὶ διαπλάττονται καὶ φωτίζονται. Ἡ σοφία των εἶνε «ἀγνή, εἰρηκὴ, ἐπιεικής, μεστὴ ἐλέους καὶ κρηπῶν ἀγαθῶν, ἀνυπόκριτος» (Ἰωαν. γ', 12), εἶνε διδασκαλία ἥτις ἀποβαίνει «πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον», ἐν ᾧ τούναντιον ἡ σοφία τοῦ κόσμου εἶνε «ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης».

Μελετῶντες λιπαρῶς τ' ἀρχαία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀπαράμιλλα ἔργα «νυκτὸς καὶ ἡμέρας» καὶ φωτισθέντες ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς χριστιανικῆς πίστεως οἱ τρεῖς ἱεράρχαι, ἐδημιούργησαν νέαν φιλολογίαν, ἥτις δὲν ὑπομιμνήσκει μόνον τὴν ἀρχαίαν, ἀλλὰ καὶ υπερβάλλει, διότι διεπνέεται ὑπὸ τῆς θείας καὶ οὐρανίου αἵρας καὶ χάριτος, ὑπὸ τῆς ἀληθείας. Οὕτω διὰ τῶν μεγαλωνύμων τούτων Πατέρων ἢ ἐν Χριστῷ ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς ἀναδεικνύει νέους Πλάτωνα, Ἀριστοτέλους καὶ Δημόσθενεις οἵτινες κατηύγασαν οὐχὶ μίαν κοινωνίαν ἢ ἔθνος, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, διὰ τοῦτο λέγονται καὶ οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι. Ἀλλὰ καὶ ἕκαστος τούτων εἰργάζετο, ὡς ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐδίδου, κατὰ τὴν ἰδίαν δεξιότητα καὶ κλίσιν. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἀπέβλεπον πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐθεράπευον αὐτὴν καὶ ὑπεστήριζον, ἀλήθειαν, εἰς ἣν ὑψώθη ἢ ὑψηλὴ των καὶ καθαρὰ διάνοια καὶ σοφία. Ὁ Βασίλειος διακρίνεται μᾶλλον διὰ τὴν ὀρθὴν διατύπωσιν τῶν χριστιανικῶν ἀλη-

θειῶν, ὡς ἄλλος Ἀριστοτέλης, καὶ τὴν διαρρῦθμισιν κατὰ τε τὴν πράξιν καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ βίου τῶν χριστιανῶν. Προπαρασκευάζει δὲ τὸν ἀκροατὴν καὶ εἰς τὴν θεωρίαν τῆς φύσεως καὶ δι' αὐτῆς ἀνέρχεται εἰς ὕμνον καὶ δοξολογίαν τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Παντός. Ὁ Γρηγόριος, ὡς ἐμβριθής, θεολογεῖ τὰ οὐράνια τοῦ Χριστιανισμοῦ δόγματα καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸ ὕψος τῆς χριστιανικῆς Θεολογίας, ὡς ἄλλος Πλάτων, καὶ ἀνυψῶν τὸν ἀκροατὴν καθιστᾷ περιφρονητὴν τῶν γηίνων καὶ χαμαὶ κειμένων πραγμάτων· ἐξέχει δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ποιητικῇ χάριτι καὶ δυνάμει. Ὁ δὲ Χρυσόστομος, ὡς ἄλλος Δημόσθενης, εἶνε ὁ ἀπαράμιλλος τῆς θείας σοφίας διδάσκαλος καὶ καλλιτέχνης τοῦ θείου λόγου ἐν σχέσει πρὸς τὸν πρακτικὸν βίον τῶν χριστιανῶν διότι, ὡς διδάσκαλος ἱλαρός καὶ μετῆχος, ἀπὸ τῆς ἱεράς Πνυκὸς διεχέει τὰ θεῖα ῥήματα καὶ διὰ λόγων μελισταγῶν κατακοσμεῖ τὰ ἦθη τῶν χριστιανῶν. Οὕτω διαφοροτρόπως, ἀλλ' ὁμοφρόνως ἐνήργουν καὶ εἰργάζοντο ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ πρὸς ἀνακαίνισιν καὶ ἀνόρθωσιν τῆς ἀνθρωπότητος. Διὰ τῶν μεγάλων τούτων ἱεραρχῶν ἢ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτις διεβάλλετο ὡς θρησκεία τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἀμαθῶν, κατακαλλύνεται διὰ τοῦ λαμπροῦ τῆς ἐπιστήμης μανδύου καὶ τῆς ὠραίας ἐλληνικῆς γλώτσης. Διὰ τῆς ἀνοθεύτου χριστιανικῆς θρησκείας ἢ Ἑλλάς, ἀναγεννηθεῖσα, κατέκτησε τὸν κόσμον καὶ ὑπέταξε πνευματικῶς τὰ ἔθνη καὶ αὐτὴν τὴν ὑπερήφανον Ῥώμην. Ἡ διάδοσις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἶνε νίκη πνευματικὴ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ θρησκεία δὲν ἐνίσχυσε καὶ τὸ ὑπὸ τὴν δουλείαν τῆς Ῥώμης εὐρισκόμενον ἐλληνικὸν ἔθνος καὶ ἀπετέλεσε τὸ ἰσχυρὸν κράτος τοῦ Βυζαντίου, τὸ ὁποῖον διετηρήθη, ἐπὶ χίλια ἔτη, ἀκμαῖον καὶ ἀκαταγώνιστον; «Καὶ συνῆλθε τῇ ἐπιδημίᾳ τοῦ Χριστοῦ τὸ κράτος, οὕτω πρότερον τελείως εἰς μοναρχίαν νενικηκός» (Γρηγ. Ναζ. Στηλ. 12 Α'). Δικαίως ἢ ἅγια Ἑκκλησία γεραίρει εἰς τοὺς τρεῖς ἱεράρχας καὶ δι' ὑψηλῶρον ὕμνων ἐγκωμιάζει· δικαίως τμᾶ αὐτοῦς ὡς ἐξ Ἰσοῦ σοφοὺς καὶ ἐθέσπισαν «ὁμοῦ τρεῖς σέβειν ἐωσφόρους, φῶς τρισολαμπῆς πηγάσαντας».

Ἀληθῶς, καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι ἱεράρχαι εἶνε ὡς οἱ τρεῖς ἐκείνοι θεοσεβεῖς τῆς Ἱερουσαλήμ εὐπατριδαί, οἵτινες ἔζησαν μετὰ τῶν τότε νέων Βαβυλωνίων τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου χωρὶς νὰ μανθοῦν ἐκ τῆς πλουσίας των πνευματικῆς τραπέζης. Εἶνε τὰ τρία θανατηφόρα τοῦ Ἰωβᾶ, βέλη, τὰ ὁποῖα ἢ Ἑκκλησία ἐξετόξευσε κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθοῦς πίστεως αἰρετικῶν. Εἶνε οἱ τρεῖς παρὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυὶ ζητηθέντες ἄνδρες, οἵτινες ἔστησαν τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας τὰ ὄρια καὶ περιεχαράκωσαν καὶ ἐκράτουν τὰς διδασκαλίας τῆς πίστεως τοῦ νέου Ἰσραήλ. Εἶνε οἱ τρεῖς ἀειλαμπῆς ἀστέρες τοῦ νοητοῦ τῆς Ἑκκλησίας στερωμάτος, διαχέοντες τὸ ἱλαρὸν φῶς τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας. Εἶνε οἱ τρεῖς πολυχέυμονες ποταμοὶ τῆς σοφίας, οἵτινες, ἐξ Ἐδέμ ἀναβλύζοντες, καταρδεύουν πλουσίως τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ πλουτίζουν αὐτὰς εἰς καρποφορίαν. Εἶνε τὰ τρία ἀγλαόκαρπα καὶ ἀειθαλῆ δένδρα, πεφυτευμένα ἐν τῷ λειμῶνι τῆς

Ἐκκλησίας, καὶ τῶν καρπῶν τῶν ὁποίων γέγονται εὐφροσύνως πᾶσαι αἱ γενεαί.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ἱεράρχαι, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι εἰργάσθησαν ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ἀληθοῦς παιδείας, ἣτις εἶνε ἡ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας καὶ ἡ διάπλασις τῆς καρδίας. Ἀρμονικῶς συνεδύασαν τὴν ἑλληνικὴν παιδευσιν μετὰ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλους, οἵτινες ἐθεώρουν τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν «ὡς ἐπιβουλον καὶ σφαλερὰν καὶ Θεοῦ πόρρω βάλλουσαν» (Γρηγ. Ἐπισ. εἰς Ἀθανάσιον). Τὴν ἑλληνικὴν παιδευσιν ἐθεώρουν «τῶν παρ' ἡμῖν ἀγαθῶν τὸ πρῶτον», διότι τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἀναπτύσσουν τὴν διάνοιαν, ὀξύνουν αὐτὴν· παρέχουν δύναμιν καὶ κάλλος εἰς τὸν λόγον καὶ παρασκευάζουν εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας. Τὰ ἑλληνικὰ συγγράμματα «ὡς διεξεληθόντα ἀρετῆς ἔπαινον», ὡς λέγει ὁ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος, εἶνε αἰώνια μνημεῖα τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ καὶ διὰ τοῦτο συνίστα εἰς τοὺς νέους τὴν λιπαρὰν αὐτῶν μελέτην, παρομοιάζων τὴν θύραθεν παιδείαν πρὸς φύλλα «σκέπην τῷ καρπῷ καὶ ὄψιν οὐκ ἄωρον παρεχόμενα». Παροτρύνει δὲ αὐτοὺς νὰ μελετοῦν καὶ νὰ ὠφελῶνται ἐκ τῶν θύραθεν μαθημάτων μιμούμενοι τὰς μελίσσας, αἵτινες ἐκ τῶν ἀνθέων εἰς ἃ ἐφίπτανται «τὸ ἐπιτήδειον πρὸς τὴν ἐργασίαν αὐτῶν λαβοῦσαι τὸ λοιπὸν ἀφήκαν». Οὗτοι δὲ ἐγένοντο οἱ δημιουργοὶ τοῦ ἀληθοῦς παιδαγωγικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησε μὲν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἐν τῇ μακροαίῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ, ἐμμήθησαν δὲ καὶ πάντα τὰ ὑγιᾶς φιλοσοφήσαντα καὶ πεπολιτισμένα ἔθνη, διότι ὀρθῶς ἐρρήθη ὅτι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντα τὰ εὐνοούμενα καὶ σοφὰ γένη τῆς Εὐρώπης ἀρῶνται ὅ,τι καλὸν καὶ μέγα καὶ σεμνὸν περὶ φιλοσοφίαν καὶ ποίησιν, περὶ τὴν ἠθικὴν ἀνατροφήν καὶ τὴν λοιπὴν θεωρίαν ὡς τέχνην. Ἐν πάσῃ ἐποχῇ ἢ πνευματικῇ καὶ ἠθικῇ πρόοδος ἔγκειται ἐν τῇ μορφώσει τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ἑλληνικῆς παιδείσεως καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ πιστῶς τὰ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος σχολεῖα τοὺς τρεῖς τούτους ἱεράρχας ἔχουν ὡς προστάτας καὶ κηδεμόνας καὶ τούτων τὰς ἀρχὰς πρέπει ν' ἀκολουθοῦν, ἂν θέλουν τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς πατρίδος «ἧς, οὐδὲν γλύκιον».

Διὰ τῶν ἀρχῶν τούτων, τὰς ὁποίας ἐδίδαξαν οἱ μεγαλάνυμοι ἱεράρχαι, ἀνέζησε καὶ ηὔξηθη καὶ ἐμεγαλύνθη τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων· ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς δουλείας διετηρήθη ἀκμαῖον καὶ ἀνεγεννήθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ 21, διότι ἡ φιλομάθεια, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ διακρίνεται, καὶ ἡ θρησκευτικὴ μόρφωσις καὶ ὀρθοδοξία διετήρησαν τὰ ζῶπυρα τῆς ἐθνικότητος καὶ τὴν ζωικότητα αὐτῆς· ἐν μέσῳ τῶν φοβερῶν καὶ ἀπαρადειγματίστων διωγμῶν. Ἀπὸ τῆς πτώσεως τὸ δοῦλον ἔθνος εὗρεν ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐπροστάτευσεν τὰ γράμματα καὶ ἰδρύσατο πανταχοῦ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα ἀπέβησαν κέντρα καὶ ἐστία πάσης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς διαπαιδαγωγότητος. Οὕτω δὲ, ἂν ἡ ἱστορία ἄλλων δοῦλων λαῶν σιγῇ ἢ συγχωρεῖται μετὰ τοῦ κυριαρχοῦ, τὸνναντίον ἡ ἱστορία τοῦ δούλου Ἑλλήνος λάμπει καὶ

ἀκτινοβολεῖ ὁμοίως, ὡς ἡ τοῦ ἐλευθέρου, καὶ πανηγυρικῶς σαλπίζει ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ὑπάρχει σπινθήρ τις δαιμόνιος, ὡς ὁ ἀθάνατος Πλάτων λέγει, αἰρων αὐτὴν πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος τιμᾶται καὶ γεραίρεται ὡς γενναῖον καὶ ἀριστον.

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

1 Τιμόθ. 4,9—15.

Εἰς πλείστας ὄσας περιστάσεις ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμολογήσῃ τὰς ὄσας ἀκάνθας συνήντησε, τόσον αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἀποστολικῆς αὐτῶν διακονίας. Ἰδιαιτάτα, ἀμφότεραι αἱ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολαὶ αὐτοῦ εἶναι μνημεῖα αἰώνια τῶν κόπων καὶ τῶν μόχθων αὐτοῦ, τῶν ὕβρεων καὶ ὀνειδισμῶν, τῶν βλασφημιῶν καὶ τῶν συκοφαντιῶν, τῶν ὁποίων ὑπήρξεν ὁ στόχος. Ἄλλ' εἶναι αὐταὶ ἐν ταῦτῳ καὶ μάργυρες διαπρῦσοι τῆς λαμπρᾶς καὶ θαυμάσιας πολιτείας τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου ἠναγκασμένου νὰ ἐπιτελῇ τὸ σωτηριῶδες αὐτοῦ ἔργον ἐν μέσῳ τόσον ἀτοπνικτικοῦ καὶ ἀπροσφόρου περιβάλλοντος.

Τὰ πράγματα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχωσιν ἄλλως καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἐργάτας τοῦ Ἐβανγγελίου, ἐπομένως καὶ διὰ τὸν προσφιλεῖ αὐτοῦ μαθητὴν Τιμόθεον, ὅστις εἶχε καὶ ἓνα λόγον ἐπὶ πλέον νὰ εἶναι τὸ ἀντικείμενον κριτικῆς, διότι εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνώτατον τῆς Ἐκκλησίας λειτουργήμα, εἰς τὸ «ἀξίωμα» τοῦ Ἐπισκόπου, εἰς ἡλικίαν μὲν περίπου τριάκοντα πέντε ἐτῶν, ἀλλὰ νεαρὰν θεωρουμένην κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Διὰ τοῦτο, πατρικῶς προνοῶν καὶ ἐκ καθήκοντος ποιμαντορικῆς περιουσίας χαράσσει σαφῶς καὶ οἶονεὶ ἀναγλύφως ὁ Ἀπόστολος τοὺς ποιμαντορικοὺς ἐκείνους κανόνας, τοὺς ὁποίους ἀκολουθῶν ὁ Τιμόθεος ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐμείωνε τὴν ἐπὶ τοὺς πιστοὺς σωτηριῶδη ὀφειλετικὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐσημείωνε προκοπὴν ἐν τῷ ἐπιμόχθῳ αὐτοῦ ἔργῳ, σώζων οὕτω καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἀκούοντας αὐτοῦ καὶ ὑπ' αὐτοῦ ποιμανομένους.

Καὶ πρωτίστως ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ πείρας ἀντλῶν, καὶ τὰς ἰδίας αὐτοῦ πεποιθήσεις ἐξωτερικῶν καὶ μεταδίδων πρὸς τὸν μαθητὴν ὁ ἄγρυπνος διδάσκαλος ἀποφαίνεται ὅτι κυριαρχοῦν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Χριστοῦ συναίσθημα, συναίσθημα τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι τὸ κίνητρον καὶ θὰ δίδῃ τὸν τόνον καὶ τὴν κατεύθυνσιν ἐν τῇ διακονίᾳ αὐτοῦ, θὰ εἶναι ἡ ἐλπίς ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὅστις τοὺς κόπους καὶ ὀνειδισμοὺς τῶν πιστῶν αὐτοῦ διακονητῶν δὲν θὰ παρίδῃ, ἀλλὰ θὰ ὑπολογίσῃ ἐν τῇ κρίσει αὐτοῦ. Ἐάν ὁ Θεὸς «θέλῃ πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι» καὶ εἶναι ἐπομένως ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην «σωτῆρ πάντων ἀνθρώπων», πόσῳ μᾶλλον θὰ εἶναι σωτῆρ τῶν πιστῶν, καὶ μάλιστα τῶν πιστῶν αὐτοῦ διακονητῶν; Παρὰ πᾶσαν λοιπὸν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων προερχομένην ἀντιξοότητα ἢ πρὸς τὸν Θεὸν Σωτῆρα ἐλπίς πρέπει νὰ ἐμπνέῃ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ

πάντα πιστόν, ἀκαταγωνίστου θάρρους ἐν τῇ χριστιανοπρεπεί ζωῇ καὶ δράσει.

Ἐπειτα εἰδικῶς διὰ τὴν Ἐπισκοπικὴν ιδιότητα: τασσόμενός τις ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς τοῦ διακονήματος τούτου σκοπιᾶς, ὑπὸ διπλῆς ὀφείλει νὰ διακατέχεται μερίμνης: τὸ μὲν, νὰ σώσῃ ἑαυτὸν· τὸ δέ, νὰ σώσῃ τοὺς ἀκούοντας αὐτόν. Ἀμφοτέρων ἡ κατόρθωσις προϋποθέτει ἐπίμονον ἐπαγρύπνησιν ἐπὶ τε ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ποιμνίου, καὶ διδασκαλίαν ἐπίμονον, συνεπῶς δὲ καὶ προσωπικὴν μελέτην ὁμοίως ἐπίμονον, ὅσον, ὡς εἶναι εὐδαίμων, διὰ νὰ μεταδώσῃ τις, ὀφείλει πρῶτον νὰ προσλάβῃ. Καὶ ταῦτα πάντα, ἀποφαίνονται ὁ ἅγιος Ἀπόστολος, θὰ ἔχωσι τότε μόνον τὴν ἐφετην ἀποτελεσματικότητα, ὅταν ἐνεργῶνται μεθοδικῶς. Τῆς δὲ μεθόδου ταύτης κυριώτατον στοιχεῖον εἶναι διὰ τὸν λειτουργὸν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ιδιαίτερα τὸν Ἐπίσκοπον, ὅλος ἦτο ὁ Τιμόθεος, ἡ πλήρης ἁρμονία μεταξὺ τῆς διδασκαλίας τοῦ διδάσκοντος καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν αἱ μεστὰ πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος, πόνου ὑπὲρ τῶν πιστῶν, ζήλου ἀποστολικοῦ συστάσεις τοῦ μακαρίου Παύλου πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐφέσου: «Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγάπῃ· «ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, ἐπίμενε αὐτοῖς».

Κ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

'Αριθμ. 1093/1936

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας

Ἐν Ὀλομελείᾳ

Συγκείμενον ἐκ τῶν Σταμ. Παπαφράγκου, Προέδρου, Μ. Τσαμαδοῦ, Π. Πουλίτσα, Ε. Μελισσιδίου, Ι. Φωκᾶ, Δ. Τσουπλάκιδου, Α. Διγενοπούλου, Συμβούλων, Σ. Σολιώτη καὶ Γ. Καλογήρου, Παρέδρων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τῆ 19ῃ Νοεμβρίου 1936, παρόντος καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Α. Κοντογιάννη, ἵνα ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1936 αἰτήσεως ἀκυρώσεως τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Καισαρίου Διονυσίου, κατοίκου Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας Ἁγίου Ὁρους Ἄθω, παραστάτης διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μ. Βολανάκη, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Β. Παπαρηγοπούλου, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ 1) τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους Ἄθω τῆς 23 Νοεμβρίου (Παλ. ἡμ.) 2) τῆς 21 Φεβρουαρίου 1936 (Παλ. ἡμ.) 3) τῆς πράξεως τῆς Διοικήσεως Ἁγίου Ὁρους Ἄθω κατὰ τῶν παρεμβαινόντων 1) Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, παραστάτης δὲ τῶν πληρεξουσίων της Θ. Τάττου καὶ Ι. Ἡλιάκη, δικηγόρων, 2) Γαβριὴλ Μοναχοῦ Διονυσίου, κατοίκου Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου Ἁγίου Ὁρους Ἄθω, παραστάτης διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ι. Κουνδούρου, δικηγόρου καὶ 3) τῶν 1) Μακαρίου, 2) Χριστοδούλου, 3) Πετλακάρου, τοῦ μὲν πρώτου καὶ Ἐπι-

τρόπου ἀπάντων δὲ Προϋσταμένων τῆς Μονῆς Διονυσίου καὶ 4) Διονυσίου, 5) Χριστοφόρου, 6) Ἀβραμίου 7) Δανιὴλ, 8) Ἀντύκα, 9) Κυπριανοῦ, 10) Θεοφυλάκτου, 11) Δαμιανοῦ, 12) Γρηγορίου, 13) Ἱεροθέου, 14) Ζαχαρίου, 15) Νικηφόρου, 16) Σάββα, 17) Θεοδώρου, 18) Κωνσταντίου, 19) Θεοκτίστου, 20) Καλλινίκου, 21) Βλασίου, ἀπάντων Μοναχῶν τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὁρῷ Μονῆς Διονυσίου, κατοίκων ἀπάντων Ἁγίου Ὁρους, παραστάτων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Μ. Βολανάκη, δικηγόρου.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Παρέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας Σ. Σολιώτη, ἀναγνόντος καὶ ἀναπτύξαντος τὴν κατὰ νόμον ἔκθεσίν του, καθ' ἣν τὸ ἱστορικὸν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἔχει ὡς ἔπεται: Χηρευσάσης τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους προεκηρύχθη ἔκλογη καὶ ὠρίσθη ἡμέρα διενεργείας ταύτης ἡ 15 Νοεμβρίου 1935. Ἐν τούτοις, φαίνεται, ὅτι ἐγένετο παρασκηνακὴ ἐνέργειά της πρὸς ἀναβολήν, ἣν ὁμως δὲν ἠθέλησεν, ὡς παράτυπον, νὰ οἰκιοποιηθῇ ἡ πλειοψηφία τῶν Μοναχῶν. Ὁ Τοποτηρητὴς καὶ ἡ πλειοψηφία τῆς Γερουσίας δὲν προσῆλθον πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἔκλογης, δι' ἃ 24 Μοναχοί, ἐπὶ συνολικοῦ ἀριθμοῦ 40, ὑπέγραψαν τὸ ἀπὸ 15-11-1935 πρακτικόν, εἰς ὃ δηλοῦσιν ὅτι ἐψήφισαν ὡς Ἡγούμενον τὸν Ἀρχιμανδρίτην Καισαρίου Διονυσίατην, ὅστις, ἀδελφὸς ὢν τῆς Μονῆς Διονυσίου, ἐξελέγη πρὸ ἑτῶν Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, ὑπέβαλον δὲ τοῦτο εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγ. Ὁρους πρὸς ἔγκρισιν τῆς ἔκλογης. Παραλλήλως ὑπεβλήθη πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τὸ ἀπὸ 19-11-35 ἔγγραφον, ὑπογραφέν ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ καὶ πέντε τῶν Προϋσταμένων Γερόντων, εἰς ὃ κατηγγέλλετο ὅτι ἡ ἔκλογη διεξήχθη παρανόμως διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ λόγους. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἐξέδοτο τὴν ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1935 ἀπόφασιν αὐτῆς, δι' ἣς, θεωρήσασα τὰ ὡς ἄνω ἔγγραφα ὡς ἐξώδικα, ἀπέσχε πάσης ἀποφάσεως καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν, ὅπως ἐπέλθῃ συνεννόησις κλπ. Ἐκ τοῦ πρακτικοῦ τῆς Ἱ. Κοινότητος τῆς 15ης καὶ 17ης Δεκεμβρίου 1935 συνάγεται, ὅτι παρισταμένων ἀντιπροσώπων ἀμφοτέρων τῶν δισταμένων παρατάξεων τῆς Μονῆς Διονυσίου, συνεζητήθη 1) τὸ ζήτημα, ἂν τις ἐκ τῶν Μοναχῶν τῆς Μονῆς Διονυσίου, ἔχει τὰ προσόντα τοῦ ἐκλογίμου, ἐφ' οὗ κατέληξαν εἰς ἀρνητικὸν συμπέρασμα, 2) ἂν ὁ Καισαρίος, ἐκλεγείς πρὸ ἑτῶν Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, ἔπαυσε νὰ ἔχῃ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς Διονυσίου, ἐφ' οὗ κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οὗτος δὲν ἔπαυσε ὢν ἀδελφός, καὶ 3) ὅτι κατὰ τὸν Κ. Χάρτην τοῦ Ἁγ. Ὁρους, οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς Διονυσίου ἔχουσι πλήρη ἐλευθερίαν κατὰ τὸ ἄρθρον 113 τοῦ Κ. Χάρτου, νὰ ὑποδείξωσιν ὑποψηφίους, οὓς ἂν βρῶνται, μηδενὸς ἐκ τῶν τῆς προτιμήσεως τῶν ἀποκλειομένων. Οὕτω ἐπέφερον τὰ πράγματα πρὸς νέαν ἔκλογήν, διευθετηθέντων τῶν ἀντιθέσεων ἐπὶ τῶν νομικῶν ζητημάτων τῆς συναινέσει καὶ τῶν δύο μερίδων τῶν μοναχῶν Διονυσίου. Παρὰ ταῦτα ὁμως ἡ Ἱ. Κοινότης ἀπέσχε τῆς κατόπιν συμφωνίας πασῶν τῶν μερίδων ἐπιτευχθείσης ὡς ἄνω

διευθετήσεως και τὰ τῆς ἀπὸ 8-2-1936 ἀποφάσεως ὠρίσθη, κατὰ πλειοψηφίαν, ὅτι δὲν δύναται νὰ τεθῆ ὑποψηφιότης ὡς Ἡγουμένου προσώπου ὄντος ἤδη ἡγουμένου ἐν ἐνεργείᾳ ἐπὶ τῆς αἰτιολογίας, ὅτι δὲν ἡκούσθη ποτὲ νὰ λάβῃ χώραν τοιαύτη περίπτωσις. Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἡ Ἱ. Κοινότης ἐνέμεινε και διὰ τῆς, ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1936 ἀποφάσεώς της, ἀνακαλέσασα οὕτω τὴν ἀρχικὴν της ἀπόφασιν, παρὰ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς σοβαρᾶς μειοψηφίας τῆς Ἱ. Κοινοτήτος. Διὰ τῆς ἀπὸ 16-2-1936 ἀποφάσεως τῆς Γερουσίας τῆς Μονῆς Διονυσίου ὠρίσθη ἡ ἐπομένη ἡμέρα 17 Φεβρουαρίου ὡς ἡμέρα ἐκλογῆς τοῦ Ἡγουμένου. Τὴν 17 Φεβρουαρίου διεξήχθη ἡ ἐκλογή, εἰς τὴν προσήλθον και ἐψήφισαν ἐπὶ 49 οἱ 18, τῶν ὑπολοίπων μοναχῶν ἀποσχόντων ἔνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ υποψηφίου των, ἐξ ὧν 17 ἐψήφισαν ὑπὲρ τοῦ γέροντος Γαβριὴλ και εἰς ὑπὲρ τοῦ μοναχοῦ Ἰωσήφ, συνταχθέντων τῶν σχετικῶν πρακτικῶν. Τὴν 18ην Φεβρουαρίου 1936 ἡ Ἱ. Κοινότης δι' ἀποφάσεώς της ἐθεώρησεν κανονικῶς γενομένην τὴν ἐκλογὴν και ἐνέκρινε ταύτην. Κατὰ τῆς ἐκλογῆς ταύτης ὑπεβλήθη τὴν 20ην Νοεμβρίου 1936 πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα ἡ ἀπὸ 19 ἰδίου μηνὸς ἔνστασις τοῦ Ἐπιτρόπου Χριστοδούλου και τοῦ Προϊσταμένου Μακαρίου, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις ταύτης ὡς παρὰ τὸν νόμον διεξαχθείσης. Διὰ τῆς ἀπὸ 21-2-1936 ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Κοινοτήτος ἀπερρίφθη ἡ ἔνστασις και κατ' ἀκολουθίαν ἐπεκυρώθη ἡ ἐκλογή. Ἐπηκολούθησεν ἡ ἀπὸ 18-4-1936 ἀπόφασις τῆς Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, δι' ἧς κατὰ πλειοψηφίαν ἐνεκρίθη ἡ ὡς ἄνω ἐγκριτικὴ ἀπόφασις τῆς Ἱ. Κοινοτήτος. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Καισάριος Διονυσιάτος ἤσκησε τὴν ἀπὸ 18-4-1936 αἴτησιν ἀκυρώσεως, κατατεθείσαν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας τὴν 25ην ἰδίου μηνός, καθὼς και τοὺς ἀπὸ 8-6-1936 προσθέτους λόγους, κατατεθέντας τὴν 9ην ἰδίου μηνός δι' ὧν ζητεῖ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐγκριτικῆς τῆς ἐκλογῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Κοινοτήτος, καθὼς και τῶν συναφῶν πράξεων, ὡς παρὰ τὸν Κ. Χάρτην και τὸν νόμον ἐκδοθειῶν. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης κατέθεσε τὴν 19-6-1936 τὴν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν παρέμβασίν της, ζητοῦσα τὴν ἀπόρριψιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, τὸ μὲν ὡς ἀπαράδεκτον, τὸ δὲ ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, παραλλήλως δὲ ὁ Μοναχὸς Γαβριὴλ Διονυσιάτης κατέθεσε τὴν 16-6-1936 τὴν ἀπὸ 15 ἰδίου μηνός παρέμβασίν του, ζητῶν τὴν ἀπόρριψιν αἰτήσεως ἐπίσης ὡς ἀπαράδεκτον και ὡς ἀβάσιμον. Τέλος τὴν 13-11-1936 κατετέθη ἡ ἀπὸ 13 ἰδίου μηνός παρέμβασις 21 μοναχῶν τῆς Μονῆς Διονυσίου, ζητούντων τὴν ἀκύρωσιν τῶν προβαλλομένων ἀποφάσεων διὰ τοὺς αὐτοὺς, δι' οὓς και ὁ προσφεύγων λόγους. Πέντε ὅμως ἐκ τούτων διὰ τηλεγραφήματος ἀπὸ 15-11-1936 ἐδήλωσαν, ὅτι κακῶς ἐσημειώθησαν ὡς παρεμβαίνοντες.

Ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως προκύπτουσι τὰ ἑξῆς ζητήματα:

- 1) Ἄν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσις εἶναι παραδεκτὴ;
- 2) Ἄν αὕτη εἶναι νόμῳ βάσιμος, ἤτοι ποῖα ἡ ἔννοια τῶν ἀρθρῶν 112-116 τοῦ Κ. Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους;

Ἐφ' ὧν ὁ Εἰσηγητὴς ἀνέπτυξε τὴν γνώμην αὐτοῦ.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληροξουσίου τοῦ προσφεύγοντος, ἀναπτύξαντος και προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς προσφυγῆς και, αἰτησαμένου τὴν παραδοχὴν αὐτῆς, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου ὁμοίως και τῶν πληροξουσίων τῶν παρεμβαίνοντων αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν ταύτης.

Ἰδὸν τὰ σχετικὰ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ αἱ εἰδικῶς διέπονσαι τὴν διοίκησιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 109—112 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1927, διατηρηθεῖσαι ἐν ἰσχύϊ διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1935 ὑπὸ στοιχ. Ζ'. Συντακτικῆς πράξεως ὀρίζουσι, ὅτι τὸ Ἁγιον Ὁρος εἶνε κατὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦτο προνομιακὸν καθεστῶς αὐτοδιοίκητον τμήμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τοῦ ὁποίου ἡ κυριαρχία παραμένει ἀθικτος ἐπ' αὐτοῦ. Διοικεῖται δὲ κατὰ τὸ καθεστῶς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν εἴκοσι ἱερῶν Μονῶν του, οὐδεμιᾶς ἀπολύτως μεταβολῆς τοῦ διοικητικοῦ συστήματος ἐπιτροπομένης. Ἡ ἀκριβὴς δὲ τήρησις τῶν Ἀγιορειτικῶν καθεστώτων τελεῖ ὡς πρὸς μὲν τὸ πνευματικὸν μέρος, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὡς πρὸς δὲ τὸ διοικητικὸν μέρος ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἀποκλειστικῶς και ἡ διαφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως και ἀσφαλείας. Ὁ λεπτομερὴς δὲ καθορισμὸς τῶν Ἀγιορειτικῶν καθεστώτων και τοῦ τρόπου τῆς λειτουργίας αὐτῶν γίνεται διὰ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὸν ὁποῖον συμπράττοντος τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Κράτους συντάσουσιν και ψηφίζουν αἱ εἴκοσι Ἱερὰ Μοναὶ ἐπικυρώνουσιν δὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον και ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωρίζεται τέλος και δικαστικὴ ἐξουσία εἰς τὴν ἱερὰν κοινότητα καθορισμένη διὰ νόμου. Ὁ καταστατικὸς χάρτης ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου διπλῆς συνάξεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν και ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, φέρων χρονολογίαν 10 Μαΐου 1904, ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1926.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ὁ αὐτοδιοίκησις τοῦ Ἁγίου Ὁρους παρεσχέθη μὲν εἰς αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται τοῦτο, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐκτεθεισῶν συνταγματικῶν διατάξεων ἔπεται, ὅτι ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία τοῦ Κράτους δεσμεύεται ἐν τῇ ρυθμίσει τῆς αὐτοδιοικήσεως ταύτης ἐκ τῆς ἐντόνως και ἐπανειλημμένως δεδηλωμένης βουλήσεως τοῦ συνταγματικοῦ νομοθέτου, ὅπως τηροῖται τὸ ἀρχαῖον προνομιακὸν καθεστῶς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, κατὰ τὸ ὁποῖον ὑποχρεωτικῶς διοικεῖται τοῦτο, οὐδεμὲν ἄς ἀπολύτως μεταβολῆς τοῦ διοικητικοῦ συστήματος ἐπιτροπομένης. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην κρινόμενου τοῦ παρεχομένου τῆς παρασχέσεως εἰς τὸ Ἁγιον Ὁρος αὐτοδιοικήσεως ἔπεται, ὅτι δὲν ἀντίκειται εἰς ταύτην ὁ ἔλεγχος τοῦ Κράτους ἐποπτεύοντος τὴν ἀκριβὴ τήρησιν τῶν ἀγιορειτικῶν καθεστώτων ὡς πρὸς τὸ διοικητικὸν μέρος, και συνεπῶς δὲν ἀποκλείεται κατ' ἀρχὴν ἡ πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας προσφυγὴ, ἀλλὰ δὲν ἐκτείνεται

ὁ ἔλεγχος οὗτος καὶ εἰς ἀφορῶντα τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους διοίκησιν ἀσκουμένην κατὰ τὸ ὑπὸ τῶν καθεστῶτων δημιουργηθὲν καὶ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος κατοχυρωθὲν διοικητικὸν αὐτοῦ σύστημα. Εἰς τὸ διοικητικὸν δὲ ταῦτο σύστημα καὶ τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑπάγονται καὶ αἱ σχέσεις τῶν Ἱερῶν Μονῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ τῶν μοναχῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὴν Μονὴν ὡς καὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν μοναχῶν πρὸς τὰς μοναχικὰς ἀρχὰς καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Τοιοῦτον δὲ χαρακτηριστὴρα ἔχει καὶ ἡ ἐκλογή τῶν ἡγουμένων τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ λόγῳ τῶν κατὰ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην καθηκόντων αὐτῶν, εἶνα εἶνε μᾶλλον περιορισμένα ὡς πρὸς τὰ διοικητικὰ καὶ διαχειριστικὰ φύσεως ζητήματα (ἄρθρ. 120, 121 κλπ.), εὐρύτερα δὲ ὡς πρὸς πνευματικὸν μέρος (ἄρθρ. 118 καὶ 122) ἀλλὰ καὶ δυνάμει ἐδικῶν διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, καθ' ἃ; αἱ Ἱερὰ Μοναὶ εἶναι αὐτοδιοικητοὶ διοικούμεναι συμφώνως τῷ ἐσωτερικῷ αὐτῶν κανονισμῷ, τὸν ὁποῖον ψηφίζουν αὐταὶ καὶ ἐγκρίνει ἡ Ἱερὰ Κοινότης (ἄρθρ. 9) καὶ διοικουῦνται ἐσωτερικῶς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου, τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Γερουτίας (ἄρθρ. 111), περαιτέρω δὲ καθορίζεται ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἡγουμένου, κατὰ τοῦ κύρους τῆς ὁποίας χωρεῖ ἔνστασις πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα ἀποφαινομένην ἀνεκκλήτως καὶ ἐγκαθιδρύνουσαν τὸν Ἡγούμενον, κατὰ τὰ ἔθιμα (ἄρθρ. 114) καὶ ἡ ἐκλογή αὐτοῦ γνωστοποιεῖται ὑπὸ τῆς Μονῆς διὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ (ἄρθρ. 117), ὅπερ ὁρίζεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ κύρωσαντος τὸν Καταστατικὸν Χάρτην Νομοθετικοῦ Διατάγματος.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἵτησις, ἀφορῶσα τὸν ἔλεγχον τοῦ κύρους ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους σχετικῶν πρὸς τὴν ἐκλογὴν Ἡγουμένου τῆς Ἱ Μονῆς Διονυσίου ἀπαράδεκτως κατὰ τὰς ἡγουμένας σκέψεις ἀσκεῖται.

Ἐπειδὴ ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ὁ ἡγούμενος Γαβριὴλ Διονυσιάτης κατέθεσαν νομίμως τὰς ἀπὸ 19 καὶ 15 Ἰουνίου 1936 παρεμβάσεις αὐτῶν, ἔχοντες πρὸς τοῦτο προφανῆς ἔννομον συμφέρον.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τὰς παρεμβάσεις,

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1936 αἵτησιν τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ Καισαρίου Διονυσιάτη μετὰ τῶν ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1936 προσθέτων λόγων.

Διατάσσει τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου κατάπτωσιν τοῦ κατατεθέντος παραβόλου, καὶ

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἐκ δροχμῶν δύο χιλιάδων δικαστικὴν δαπάνην τοῦ Δημοσίου, τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τοῦ Ἡγουμένου Γαβριὴλ Διονυσιάτη, συμμετέρω; καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 19ῃ Νοεμβρίου 1936 καὶ ἐδημοσιεύθη αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου ἰδίου ἔτους.

Ὁ Πρόεδρος

Στ. Παπαφράγκος

Ὁ Γραμματεὺς

Α. Κοιτογιάννης

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνελθοῦσα δις κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα ἠσχολήθη ἐπὶ διαφόρων ὑπερσιακῶν ὑποθέσεων.

—Διὰ πράξεω; τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας ὁ κ. Νεῖλος Σακελλαρίου καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου διορίσθη μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ, ἐπὶ τριετεί θητείᾳ.

—Ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἄδεια ἀπουσίας δι' Ἀθήνας καὶ διὰ λόγους ὑπερσιακούς δακαπενθήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Σερρών, εικοσαήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Δράμας καὶ Φιλίππων καὶ πενθήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Φθιώτιδος.

—Ὁ κ. ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων Ὑπουργὸς ἠρνήθη ὅπως δεχθῆ εἰς ἀρκόασιν τοῦ; ζητήσαντας τοιαύτην καθηρημένους παλαιοημερολογίτας Ἀρχιερεῖς.

—Συνεπείᾳ τηλεγραφήματος τοῦ Σεβ. μητροπολίτου Φθιώτιδος, τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας παρεκάλει τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ὅπως διατάξῃ τὰ ὑπ' αὐτὸ ὄργανα, ἵνα ἐκτελέσωσι τὰς διατάγας αὐτοῦ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 87508]12—12. π. ἔ. περὶ ἀντιμανοικῶν κληρικῶν, νομίζομεν δὲ, λέγει τὸ Ὑπουργεῖον, ὅτι τὸ καθ' ἑμᾶ; Ὑπουργεῖον ἔχει ἐν τῷ συνημμένῳ τηλεγραφήματι σαφῆ καταγγελίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς πρὸς διενέργειαν ἀνακρίσεων καὶ τιμωρίαν τῶν ἀνονομένων τὴν ὑπερησίου αὐτῶν ὀργάνων τῆς τάξεως. «Τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐναργείας ὑμῶν, ἐπιλέγει τὸ Ὑπουργεῖον, παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀνακοινώσῃτε καὶ ἡμῖν, διότι ἀκριβῶς ἐκ τῆς ἐξάφσεως τοῦ παλαιοημερολογιακοῦ ζητήματος ἐν τῇ περιφερείᾳ Φθιώτιδος ἐλάβεν ἡ Κυβέρνησις τὴν πρώτην ἀφορμὴν πρὸς τὴν διὰ τῆς ὡς ἄνω ἐγκυκλίου ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ὁρισθεῖσαν λύσιν».

—Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐγένετο ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἡ τελετὴ τῆς ἐπισήμου ἐγκαταστάσεως τῶν πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν, καθ' ἣν, ὁ μὲν Προσφύτασι; κ. Π. Ζερβὸς ἀνεκοίνωσε τὰ κατὰ τὸ παρελθὸν πανεπιστημιακὸν ἔτος πεπραγμένα, ὁ δὲ Πρύτασι; κ. Γρηγόριος Παπαμιαχὴ εἶπε τὸν πρυτανικὸν αὐτοῦ λόγον ἔχων ὡς θέμα «ἡ οὐσία καὶ τὸ βάθος τοῦ Χριστιανισμοῦ». Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην παρήσαν ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Ἀποκριτάριος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Σεβ. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος Χρυσάνθος, οἱ ἐκ τῶν συνοδικῶν συνέδρων Σεβ. Μητροπολίται Κασσανδρείας Εἰρηναῖος καὶ Μυτιλήνης Ἰάκωβος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου Παντελεήμων καὶ ἄλλοι πολλοὶ κληρικοί.

—Ὑπὸ τῆς ἰ. Μητροπόλεως Σύρου ἐξεδόθη ὁ ἰβ' κατάλογος εἰσφορῶν ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως ἰ. ναοῦ τοῦ ἁγ. Δημητρίου ἐν Σύρῳ. Ἐκ τοῦ καταλόγου τούτου ἐμφαίνεται ὅτι αἱ μέχρι τοῦδε πραγματοποιηθεῖσαι εἰς χρημα εἰσφοραὶ ἀνήλθον εἰς δρχ. 783.591,95. πλὴν δ' αὐτῶν ἐξακολουθοῦσι καὶ αἱ εἰς εἶδη ἀφθονα καὶ πολυτελῆ δωρεαὶ τῶν εὐσεβῶν.

—Πρωτοβουλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεω; ἰδρύεται ἐν Καβάλλᾳ «Χριστιανικὴ Ἔστια». Σκοπὸς τῆς «Χριστιανικῆς Ἐστίας» θὰ εἶνε ὅπως ἀποτελέσῃ κέντρον πάσης χριστιανικῆς κινήσεως. Διὰ διαλέξεων, χρησιμοποίησε; τῶν βιβλίων τῆς, συγκεντρώσεων κλπ. θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ χριστιανικοῦ ἰδεώδου; εἰς τὴν πόλιν. Τῆς κινήσεως; δὲ ταύτης δὲν θὰ συμμετάσχουν μόνον παιδία καὶ νέοι, ἀλλὰ καὶ κῆρυο πάσης ἡλικίας; καὶ τάξεως. Πρὸς τοῦτο πολὺ θὰ ὑποβοηθηθῆ ἡ βιβλιοθήκη τῆς «Χ. Ἐστίας» διὰ τῶν ποικίλων βιβλίων τῆς, ἀλλὰ καὶ αἱ διαλέξεις αἱ ὁποῖαι θὰ διδωνται ἀναλόγως τοῦ ἀκροατηρίου. Ἦδη ἡ βιβλιοθήκη τῆς «Χ. Ε.» διαθέτει ἀρκετὰ β.βλία, συντόμως δὲ θὰ πλουτισθῆ διὰ τῆς ἀγορᾶ; καὶ ἄλλων. Ἡ προϋπολογισθεῖσα δαπάνη τοῦ κηρίου εἶνε 300 χιλιάδες; δραχμῶν. Ἦδη ἀνεγείρεται ὁ πρῶτος ὄροφος, ὁ ὁποῖος θὰ περιλαμβάνῃ εὐρεῖαν αἰθουσαν διὰ 500 καθημένων, δύο γραφεῖα καὶ κλιτεῖον. Ὁ δευτερός ὄροφος θ' ἀπαιτήσῃ ὀλιγωτέραν δαπάνην,

δηλ. 150 χιλιάδων δοχ., θά περιλαμβάνη δὲ ἀναγνωστήριον καὶ βιβλιοθήκην. Ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ κτιρίου θά ἔχη ἀπλοῦν ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμὸν, ὅπως ἀκριβῶς ἡ τοῦ μουσείου τῆς Καβάλλας, καὶ ἡ ἔκτασις του θά συμπληρωθῆ τὰ 200 τετραγωνικά μέτρα. Τὸ κτίριον, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἐξέυρεσιν τῶν ἀπαιτουμένων ποσῶν, ἤρχισεν ἀνεγειρόμενον ἀπὸ τῆς 11ης Σεπτεμβρίου π. ἔτους καί, καιροῦ ἐπιτρέποντος, θά συμπληρωθῆ ἐντὸς μηνός. Ἡ παράτασις τῶν ἐργασιῶν τῆς οἰκοδομῆς ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸν ἐκβραχισμὸν τοῦ περσῶλου ἐλείνου χώρου. Τὸ ἐνδιαφέρον ὁμῶς ἐκ τῶν γενομένων ἀνασταφῶν εἶνε ἐξαιρετικόν, διότι ἀνεκαλύφθησαν ἐκεῖ τάφου τοῦ σου π.Χ. αἰῶνος καὶ ἄλλα ἀντικείμενα.

— Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγκατεστάθη ἐν τῇ ἔξρῳ του ὁ νέος Μητροπολίτης Γυθείου-Οιτύλου καὶ Κυθήρων, ἤρξατο εὐρείας κοινωνικῆς δράσεως. Πρὸς τοὺς ἄλλους ἐκ δωρεῆς τοῦ μεγαλοβιομηχάνου Βύλου κ. Γ. Παπαγεωργίου ἐνέδωκε περὶ τὰ 700 πτωχὰ καὶ ἄπορα παιδιὰ ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ κατὰ τὴν 1ην τοῦ νέου ἔτους, ἐπεσκέφη τὰ σχολεῖα καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς μαθητάς, ὄρισεν δὲ διὰ τὸν λαὸν ἐσπερινὰ κηρύγματα τρίς τῆς ἐβδομάδος, ἐδέχθη τὰς διαφόρους ὀργανώσεις τῆς πόλεως, τέλος ἀπεφάσισε τὴν ἰδρυσιν Φιλοπτώχων Ταμείων, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν λειτουργούντων. Πρὸς τοῦτο ἐκάλεσεν εἰς συνελύσεις τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας τῆς πόλεως καὶ ὠμίλησε σχετικῶς πρὸς αὐτάς, ἐκείναι δὲ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐδέχθησαν νὰ συντρέξουν εἰς τὸ φιλόανθρωπον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ πνευματικοῦ των ποιμένος.

— Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ «Ποιμένι» Μυτιλήνης: «Ἀπαντες οἱ μαθηταὶ τῶν Καθηγητικῶν Σχολείων τῆς πόλεως Μυτιλήνης, προπαρασκευασθέντες καταλλήλως διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, προσῆλθον ὁμαδικῶς εἰς τὴν θείαν μετάληψιν κατὰ τὴν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου τελεθεύσαν τὴν 12ην Δεκεμβρίου μαθητικὴν λειτουργίαν, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων περιήλθον ἐν ἀπολύτῳ τάξει τὴν ἀγορὰν καὶ τὰς κεντρικὰς συνοικίας τῆς πόλεως οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν ἐξ Καθηγητικῶν Σχολείων τῆς πόλεως, μεχωριζόμεναι κατὰ σχολεῖα, ψάλλοντες μελωδικάτα τὸν γνοστὸν ὕμνον τῶν Χριστουγέννων «Δόξα Θεῷ! .. Θεὸν ἀνυμνοῦσιν ἄγγέλων τὰ πλήθη!» «Οἱ ἀνεξαιρέτω; οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως; ἐδοκίμασαν βαθυτάτην συγκίνησιν ἐκ τοῦ θεάματος τῶν μικρῶν παιδιῶν, ἅπανα ἐδοξολογοῦν τὴν γέννησιν τοῦ θείου βρέφους κατὰ τρόπον προκλιούντα ἅγια συναισθήματα εἰς τὰς καρδίας τῶν χριστιανῶν. Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κληματοθεάτρου «Πάνθεον» ἐγένετο ἡ εορτὴ τῶν Καθηγητικῶν Σχολείων τῆς πόλεως Μυτιλήνης. Παρήσαν κατ' αὐτὴν ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης καὶ ὅλαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ Ἀρχαί, ὡς καὶ ὁ ἐκπαιδευτικὸς κόσμος. Πλήθη δὲ κόσμου εἶχον κατακλύσει τὴν αἴθουσαν. Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν Καθηγητικῶν Σχολείων εἶχον τοποθετηθεὶ εἰς τὰ θεωρεῖα. Τὸ πρόγραμμα τῆς εορτῆς ἐξετελέσθη μετὰ κολλῆς ἐπιτυχίας. Ἐν ἀρχῇ ἐψάλη ἡ ψάλη τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου καὶ ἔπειτα διάφορα ἄσματα, ὡς καὶ τινες ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι. Κατόπιν ἀπηγγέθησαν ἐπίκαιρα ποιήματα καὶ διάλογοι, καὶ εἶτα ἐπαίχθη τὸ δράμα «Γιὰ τὴν χάρὰ τῆς μάνας». Τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς εορτῆς ἀπετέλει ἡ ἀναπαράστασις τῆς γαγγήσεως τοῦ Ἰησοῦ, ἣτις ἐγένετο ἐν μέσῳ βαθύαις σιγῆς, καθ' ἣν σιγῆ μὴ ἐψάλλετο ὑπὸ τῶν μαθητῶν τὸ ἄσμα «Δόξα Θεῷ! Δόξα Θεῷ! Θεὸν ἀνυμνοῦσιν ἄγγέλων τὰ πλήθη!» Τὸ θέαμα τοῦ σπληναίου μετὰ τῶν ἀγαυολούτων ποιμένων καὶ τῶν «ἐξ Ἀνατολῶν βσιλέων», τὸ ὁποῖον ἐπλαισιώονον τέσσαρες λευχιμονοῦντες Ἀγγελοὶ, ἔσχεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Εἰς τὸ τέλος τῆς εορτῆς ἐψάλη ὑφ' ὅλων τῶν μαθητῶν ὁ Χριστουγεννιάτικος ὕμνος, μεθ' ὃ ἡ Α. Σ. ἔθεσε τὴν κατακλιθεὶς τῆς ὥρας ταύτης παιδικῆς εορτῆς διὰ μικρᾶς προσολαλίας, ἣτις ἀπετέλεσε μίαν ἔξαρσιν τοῦ θεσμοῦ τῶν Καθηγητικῶν Σχολείων. Πάντες ἀνεχώρησαν μετὰ ὠραίων ἐντυπώσεων. Παρόμοιαι εορταὶ ἐγένοντο καὶ εἰς ἄλλα κτήματα τῆς ἐπαρχίας, ὅπου λειτουργοῦν

Καθηγητικὰ Σχολεῖα, καθ' ἃς διενεμήθησαν εἰς τοὺς μικροῦς μαθητάς δῶρα καὶ γλυκίσματα.

— Ὑπὸ τοῦ πρωτοβαθμίου Συνδικτικοῦ δικαστηρίου καταδικάσθησαν εἰς κατὰίρεσιν ὁ Ἀρχιμ. Θεόκτιστος Σωσώνης καὶ ὁ ἱεροδ. Εὐστορ. Γουγουτιᾶς ἐπὶ ἀποβολῇ τοῦ ἱερατικοῦ ἐνδύματος καὶ τοῦ μοναχικοῦ καὶ ἱερατικοῦ σχήματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὑπὸ τῶν σοβιετικῶν κύκλων εἶχε διαδοθῆ ὅτι εἰς τὸ ὑπὸ τὴν προσδρεῖαν τοῦ Μητροπ. Σεργίου Πατριαρχείου Μόσχας ἐδόθη ἡ ἀδεια συγκλήσεως «Πανσὺν βίετικῆς ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου» κατὰ τὴν διακαινισμόν ἐβδομάδα τοῦ ἐνασιῶτος ἔτους. Τὰ ρωσικὰ θρησκευτικὰ φύλλα τοῦ ἐξωτερικοῦ χαρακτηρίζουσι τὴν εἴδησιν ταύτην ὡς σκοπίμως διαδοθεῖσαν πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν, διότι πρῶτον μὲν ὁ Σεβ. Σεργίος οὐδένα πλέον ἔχει δεσμῶν, ὡς λέγουσιν, πρὸς τοὺς ἀπομειναντας ἐν Ρωσίᾳ ἐπαρχίας, οἵτινες ἄλλως ἀδυνατοῦσι νὰ συγκατανεωθῶσιν εἰς Μόσχαν δι' ἔλλειψιν τῶν ἀπαιτουμένων μέσων, καὶ διότι δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται ἡ εἰς Μόσχαν εἰσοδος. Δεύτερον δὲ, ἥδη ὑπὸ τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας ἐπεχειρήθη καθολικὴ καταγραφή τοῦ ρωσικοῦ πληθυσμοῦ, εἰς τὰ πρὸς συμπλήρωσιν δελτία τῆς ὁποίας ὑπάρχει καὶ ὑποχρέωσις σημειώσεως ὑφ' ἐκάστου κατοικοῦ ἀν' ἑθνησεύῃ ἡ μῆ, διὰ νὰ ληρθοῦν, ἐννοεῖται, κατὰ τῶν θρησκευόντων τὰ προσήκοντα μέτρα, ἐκ τοῦ φόβου τῶν ὁποίων ἐπόμενον εἶνε νὰ δηλώσωσι πάντες οἱ κάτοικοι ἀθρησκείαν, ὅπως αἱ σοβιετικαὶ ἀρχαὶ ἐπισήμως πλέον θά δύνανται νὰ ἐμφανίσουν ἐνάσπιον τοῦ κόσμου δλόκληρον τὴν Ρωσίαν ἀθρησκον.

— Κατὰ στατιστικὴν ἣν δημοσιεύει τὸ ἐν Ἀμερικῇ ἐκδιδόμενον ρωσικὸν περιοδικὸν «Ἡ ἡμετέρα ὁδός» (Our Way) ἐκ τῶν μαρτυρικῶν τελευτησάντων ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων ἐγνώσθησαν ἱεραρχαὶ 31, ἱερεῖς 1500, διδάσκαλοι, δικηγόροι, δικασταί, ἱατροὶ 34,585 ποιηταὶ καὶ μαθηταὶ 16,367, γαιοκτήμονες καὶ ἔμποροι 63,340, στρατιῶται καὶ ναῦται 268,000, ἐργάται 196,000 χωρικοὶ 390,000. Ἄλλ' ἀναριθμητοὶ εἶναι οἱ ἄγνωστοι παραμειναντες μάρτυρες.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Θέσις τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς τὴν ἐν Σερβίᾳ Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἡ σερβικὴ κυβερνήσις διὰ τοῦ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Βατικανοῦ πρὸ τινος συναφθέντος Κογκορδάτου ἐτάραξε τοὺς ἐπισήμους κύκλους τῆς ὀρθοδόξου σερβικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀσχοληθεῖσα ἐπ' ἐσχάτων ἡ Ἱεραρχία αὐτῆς διεπίστωσε μειονεκεικὴν τὴν θέσιν τῆς σερβικῆς ὀρθοδοξίας μετὰ τοὺς τελευταίους ἐγκριθέντας σχετικῶς νόμους καὶ ἄλλα τινὰ νομοσχέδια ἀφορῶντα εἰς ἄλλας ἐν τῷ κράτει θρησκευτικὰς κοινότητας, ἐφ' ᾗ καὶ ἐν ἐπισήμῳ ἀνακοινωθέντι ἐδηλώθη ὅτι ἡ Ἱεραρχία ἀπέστησεν εἰς τὸ πρῶγμα τὴν προσοχὴν τῶν ἱερομόδιων κύκλων, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπέμνησε τὰς σαφεῖς τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τοῦ σερβικοῦ κράτους διατάξεις περὶ ἰσότητος πασῶν τῶν ἐν Σερβίᾳ θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν. Ἐν τῷ ἀνακοινωθέντι περαιτέρω λέγεται ὅτι ἡ ὀρθόδοξος ἐν Σερβίᾳ Ἐκκλησία, μηδὲν ζητοῦσα πλεονέκτημα ὑπὲρ τὰς θρησκευτικὰς κοινότητας, ὅπερ θά συνετέλει εἰς βλάβην τῶν συμπερόντων τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀξιοπρεπειᾶς, δὲν δύναται ἀδιαφόρως νὰ παρελθῆ τὰ εἰς ἄλληθ θρησκευτικὴν ὀργάνωσιν παραχωρούμενα ὑπὲρ τὰς λοιπὰς πλεονεκτήματα, τῶν ὁποίων αὐτὴ ἡ ἰδία ἐστρεφεῖτο ὅταν εἶχε θέσιν ἐπισήμου Ἐκκλησίας τοῦ Κράτους.

— Κατὰ τὸν ἐν Σερβίᾳ θρησκευτικὸν τύπον, ἡ σύγχρονος ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ τῆς γείτονος χώρας διαπνέεται καταφανῶς ὑπὸ θρησκευτικοῦ πνεύματος. Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν εἶναι ὑποχρεωτικὸν δι' ὅλους τοὺς μαθητάς καὶ μόνον ἐκείνους ἐξ αὐτῶν οἱ ὁποῖοι ἀνήκουσιν εἰς ὁμολογίαν ἢ εἰς θρησκείαν μὴ ἀνεγνωρισμένης ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀπαλάσσονται αὐτοῦ. Ἐν τούτοις παρουσιάζονται ὡς πρὸς τὸ σημείων τοῦτο μεγάλα ἐνίοτε δυσχεροῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ μαθηταὶ, εἰς ὠρισμένας ἰδίᾳ περιοχάς, ἀνήκουσιν εἰς διαφόρους Ἐκκλησίας. Τὸ κράτος ἀκολουθεῖ πολιτικὴν ἀνεξίτητοιαν, ἐν τούτοις ὁμῶς ὑποχρεοῖται τοὺς μαθητάς νὰ μεταβαίνωσιν ἀνελλιπῶς

κατά τὰς Κυριακὰς καὶ μεγάλας ἑορτὰς εἰς τοὺς ναοὺς ὑπὲρ εὐθύνην τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων τῶν κα' ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ ἐπιβλεψιν αὐτῶν. Ἐπίσης καθ' ὅρισμένους ἑορτὰς, κατὰ τὰς ὁποίας ὁμοῦ γίνεται μάθημα, ἡ πρώτη ὡρα διδασκαλίας παραλείπεται καὶ οἱ μαθηταὶ ὀδηγοῦνται εἰς τὸν ναόν. Οἱ ὀρθόδοξοι μαθηταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἐξομολογῶνται δις τοῦ ἔτους, οἱ δὲ καθολικοὶ τρίς. Μία πρόφοτος ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας συνιστᾷ τὴν προσηγορίαν τοῦ ὄρολογίου παραγράμματος τῶν σχολείων πρὸς τὰς ὄρας τῆς χριστιανικῆς λατρείας. Ἐκαστὸν σχολεῖον ὑποχρεοῦται νὰ ἔχη καὶ ἕνα εἰδικὸν θεολόγον. Ἐν γένει ἀποδίδεται μεγάλη σημασία εἰς τὸν θρησκευτικὸν παράγοντα ἐν τῇ ἀγωγῇ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Οἱ μετασχόντες τοῦ Α' ἐν Ἀθήναις Συνεδρίου τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας ρουμῆνοι Καθηγηταὶ κατὰ τὴν εἰς τὰ ἴδια ἐπινοδοὺν διελθόντες διὰ Κων/πόλεως ἐπεσεύθησαν τῆν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὃν καὶ δι' ὀραίας προσλαλιᾶς προσεφώνησεν ἐκ προσώπου αὐτῶν ὁ κ. Θεόδ. Ποπέσκου. Ἡ Α.Θ.Π. εὐχαριστήσασα τοὺς καθηγητὰς διὰ τὰ ἐκδηλωθέντα ὑπ' αὐτῶν αἰσθήματα βαθείας εὐλαθείας πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. ἔζηρε τὴν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τοῦ Συνεδρίου, «ἐν ᾧ ἀνεπτύχθησαν καὶ ἐμελετήθησαν πολυσήμαντα θεολογικὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα, ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συγχρόνων ἀναγκῶν καὶ τὴν ἐν τῇ ἀγίᾳ συντηρητικότητι καὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἀσφαλτοῦς βάσεως πρὸς τὸν τῆς Μ.ᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὅπως ἡ δογματικότης, οὕτω καὶ αἱ κύρια βάσεις ὑπάρχουσιν ἤδη ἐξηκριβωμένοι καὶ καθωρισμένοι, μὴ ἐπιδεχόμενα κιβδηλίαν, συντρέχουσαι δὲ ἀσφαλῶς εἰς πᾶσαν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάδειξιν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ κόσμου».

—Τὰ ἀμερικανικὰ φύλλα ἀναγράφουσιν τὴν ἐν Ἀμερικῇ ἀφίξιν καὶ ἐγκατάστασιν τοῦ πρώτου ὀρθοδόξου ρουμῆνου Ἐπισκόπου Πολυκάρκου Morusca, κατασταθέντος ὑπὸ τῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ὡς προϊσταμένου τῶν ἐν βορείῳ καὶ νοτίῳ Ἀμερικῇ καὶ δυτικῇ Εὐρώπῃ ὀρθοδόξων ρουμῆνων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΣΘΟΝΙΑΣ

Θρησκευτικὴ παιδαγωγικὴ κίνησις καὶ γενικώτερον ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ-θεολογικὴ παρατηρεῖται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν Ἐσθονίᾳ. Ἡ σύνθεσις τοῦ πληθυσμοῦ θρησκευτικῶς εἶναι ἀνάμικτος καὶ εἰς τὰ σχολεῖα παρέχεται γενικὴ τις χριστιανικὴ μόρφωσις, ἐσπερημένη ὁμολογιακοῦ χαρακτῆρος. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία ἔλαβε τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις: 1) Τὴν ἐπέκτασιν τῶν κατηχητικῶν σχολείων, τὰ ὁποῖα λειτουργοῦσι δις τῆς ἑβδομάδος. 2) Τὴν καθιέρωσιν παιδικῶν λειτουργιῶν, δις τοῦ ἔτους τουλάχιστον, καὶ τὴν κατ' αὐτὰς κατηχητικὴν διδασκαλίαν τῶν παιδῶν ἐπὶ γενικωτέρων θεμάτων. 3) Τὴν ἐπίσκεψιν καὶ κατὰ χρονικὰ διαστήματα συγγενέτων τῶν εἰς τὴν ὑπαιθρον βιούτων παιδῶν. 4) Τὴν προσέλευσιν τῶν γονέων διὰ τὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων τῶν κλπ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἐπίσης ἔτι ἰδρύθησαν πολλὰ νέα ἐκκλησιαστικὰ ἐν Ἐσθονίᾳ, ἐπολλαπλασιάσθησαν αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ κλπ. Ὡσαύτως ἰδρύθη μία ὀρθόδοξος ἱερατικὴ σχολὴ ἐν Πετσόρα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν ἐν τῷ χωρίῳ Φάλανα ἐφημεριακὴν θέσιν ὅπως μέχρι τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων. Ἐν Λαρίσῃ τῇ 22 Ἰανουαρίου 1937. † Ὁ Λαρίσης Δαρθόθεος.

Ι. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Προκειμένον νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Τρικλίνων 2) Ξηρακῆς 3) Κιμποθέκνας 4) Πλατανιάς 5) Μάνδρας—Παμφιλίας καλοῦμεν τοὺς ἐπιθεμοῦντας καὶ ἔχοντας: τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 5439 προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως μέχρι 20 Ἰανουαρίου 1937 υποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν συνημμένων πιστοποιητικῶν αὐτῶν. Μεσολόγγιον τῇ 4 Δεκεμβρίου 1936. † Ὁ Αἰτωλίας Ἰερόθεος.

Ι. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος ἐνοριακοῦ νόμου 5439 παρατείνουμεν ἐπὶ δευτέρον τρίμηνον τὴν προθεσίαν πρὸς ὑποβολὴν ὑποψηφιοτήτων διὰ τὴν χηρεύουσαν ἐνορίαν «ἀγίου Ἀθανασίου» Φιλιατρῶν. Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῇ 16 Ἰανουαρίου 1937. † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας.

Ι. Μητρόπολις Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

Κενῆς οὔτις τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου 1) τοῦ ἐν Μεσαρχῷ Αἰγίνης ἰ. ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ 2) τοῦ ἐν Ἀντισσίῳ Αἰγίνης ἰ. ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 82 παρ.α. 3 καὶ 83 τοῦ Νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν, ἐφημεριῶν καὶ Τ.Α.Κ.Ε.» προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων πιστοποιητικῶν, ἵνα ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους. Ἐν Ὑδρᾷ τῇ 22 Δεκεμβρίου 1936.

† Ὁ Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Διακηρύττει ὅτι, χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Καπνοχωρίου, προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 5439 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἰ. μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου 5439 ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Λαμίᾳ τῇ 3 Ἰανουαρίου 1937. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Ι. Μητρόπολις Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐσφραγίστων προσφορῶν τὰ ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 καὶ 17 τεμάχια τοῦ κτήματος Κόνθι Μπέλσι τῆς ἰ. μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Καλαυρούς κατὰ τὸ σχετικὸν σχεδιάγραμμα τοῦ μηχανικοῦ Λέλου βάσει τῶν ὄρων τῶν ὑπ' ἀριθ. 7, 8, 9, 10, 11 καὶ 12 1937 διακηρύξεων τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς ἰ. μητροπόλεως Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Πόρῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 21ην Φεβρουαρίου 1937 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὄραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἄρμοδιας ἐπιτροπῆς.

Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν σχεδιαγραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ ἐν Πόρῳ Ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. † Ὁ Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία:

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Κίτρους ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
† Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΝΟΣ

Ὑπεύθυνος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Ἀσωνάτου 4 ἄρ. Τηλ. 54-229